

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 384/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Marianny Mochnáčovej a sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 68/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 68/2014 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 600 € (slovom šesťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 390,50 € (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. Ivety Rajtákovéj, Štúrova 10/20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 384/2018-12 zo 14. novembra 2018 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 68/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne stranou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 151/2012, v ktorom sa domáhala vyslovenia neplatnosti výpovede nájmu nebytových priestorov, ktoré užívala na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 1/2008 z 21. novembra 2008 (ďalej len „nájomná zmluva“) uzatvorenej medzi sťažovateľkou a obcou [REDACTED] (ďalej aj „prenajímateľ“) na účel prevádzkovania predajne potravín. V označenom konaní

prenajímateľ podal vzájomný návrh, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti sťažovateľke vypratáť nebytové priestory, ktoré užívala na základe nájomnej zmluvy. Okresný súd uznesením z 18. februára 2014 vylúčil vzájomný návrh na samostatné konanie, ktoré je vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 68/2014. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. marca 2014, okresný súd napriek tomu v napadnutom konaní do dňa podania ústavnej sťažnosti nevykonal žiadny úkon.

3. Podľa sťažovateľky „Okresný súd Košice-okolie v konaní sp. zn. 14C/68/2014 nevykonal od jeho vylúčenia na samostatné konanie takmer 4 roky a 3 mesiace žiadny úkon. Takýto postup súdu a takáto dĺžka konania vystavuje sťažovateľku neodôvodnene a neprimerane dlho stavu právnej neistoty.

... sťažovateľka prevádzkuje predajňu potravín v prenajatých priestoroch ako samostatne zárobkovo činná osoba a prevádzkovanie uvedenej predajne je jediným zdrojom jej obživy. Uvedená nečinnosť Okresného súdu Košice-okolie navyše spôsobila, že sťažovateľka bola vystavená svojvôli zo strany prenajímateľky..., ktorou jej bolo prakticky znemožnené užívať prenajaté priestory. Obec [REDAKOVANÉ], nebytové priestory, ktoré má sťažovateľka v nájme, odpojila v mesiaci október 2017 od elektrickej energie... Sťažovateľka sa musela ochrany proti takémuto svojvoľnému postupu prenajímateľky domáhať nariadením neodkladného opatrenia... Tým, že Okresný súd Košice-okolie vo veci týkajúcej sa vypratania prenajatých nebytových priestorov nekonal, vystavil tým zároveň sťažovateľku situácii, kedy sa nemohla účinne brániť proti konaniu prenajímateľky zasahujúcej do jej práva na užívanie nebytových priestorov, ktoré prenajímateľka zakladala práve na existencii výpovede zo dňa 15. 6. 2013.

... doba absolútnej nečinnosti okresného súdu od začiatku konania až doposiaľ, teda doba viac než 4 roky a 3 mesiace, je neprimerane dlhá, ničím neospravedlňiteľná a nezdôvodniteľná a spôsobil ju len Okresný súd Košice-okolie svojím postupom.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, aby prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných

prieťahov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou listom sp. zn. 1 Spr V 534/2018 z 10. decembra 2018, a právna zástupkyňa sťažovateľky k vhodnosti ústneho pojednávania listom z 10. decembra 2018.

5.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku k sťažnosti okrem chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní k veci najmä uviedla:

«Poukazujem na to, že rozhodnutie vo veci sp. zn. 14C/68/2014 záviselo od rozhodnutia vo veci sp. zn. 14C/151/2012, v ktorom dňa 14.5.2015 bolo rozhodnuté rozsudkom, proti ktorému však žalovaná podala odvolanie a po vykonaní procesných úkonov, ktoré súviseli s odvolacím konaním, tunajší súd dňa 4.9.2015 predložil spis na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Krajský súd Košice dňa 31.1.2017 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Košice - okolie, proti ktorému žalovaná podala dovolanie. Dňa 14.9.2017 bola vec predložená na rozhodnutie dovolaciemu súdu, ktorý uznesením zo dňa 10.1.2018 odmietol dovolanie žalovanej.

Vec sp. zn. 14C/151/2012 na základe žiadosti zo dňa 22.2.2018 bola predložená opätovne Najvyššiemu súdu SR; z dôvodu žiadosti právnej zástupkyne žalovanej na opravu uznesenie dovolacieho súdu; a to dňa 9.3.2018, ktorý uznesením zo dňa 17.4.2018 návrh na opravu uznesenia zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.4.2018. Spis sp. zn. 14C/151/2012 bol Najvyšším súdom SR, Bratislava vrátený dňa 9.5.2018.

Zároveň uvádzam, že spis sp. zn. 14C/68/2014 bol ako je vyššie uvedené pripojený k spisu sp. zn. 18C/930/2017, v ktorom sa rozhodovalo o neodkladnom opatrení, a predložený do senátu „14C“ bol dňa 7.5.2018.

Na základe vyššie uvedených procesných úkonov v spise mám za to, že súd konal v konaní sp. zn. 14C/68/2014 priebežne.

V tejto súvislosti si dovoľujem poukázať na skutočnosť, že ústavný súd už viackrát rozhodol (I. ÚS 613/2014, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania

pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil možnosť podať sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie ÚS SR č. I. ÚS 96/2015-9).

Ústavný súd SR vo svojej judikatúre z ostatného obdobia (napr. uznesenie II. ÚS 783/2016-12 zo dňa 27.10.2016) aj vzhľadom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá, ale len v prípadoch, keď dĺžka napadnutého konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu je už prima facie zjavne neprimeraná (napr. IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012), čo mám však za to, že uvedené v konkrétnych okolnostiach o veci sťažovateľa vzhľadom na vyššie uvedený priebeh konania, nemožno bez ďalšieho tvrdiť.

Vzhľadom na uvedené mám za to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky nesmeruje proti aktuálnemu, či trvajúcemu stavu nečinnosti súdu, a preto nie je prostriedkom na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, resp. tomu, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Zároveň vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že sťažovateľkou žiadané finančné zadosťučinenie je neprimerane vysoké a navrhujem ústavnému súdu, aby mu priznal nižšie ako žiadané finančné zadosťučinenie.»

Zároveň oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti.

5.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2018 uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 68/2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím (mutatis mutandis II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, III. ÚS 116/02).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

V zmysle čl. 17 CSP *„súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“* a v zmysle § 157 ods. 1 CSP *„súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“*.

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

14. Posúdením napadnutého konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie, ktorého predmetom je návrh prenajímateľa na uloženie povinnosti vypratáť nehnuteľnosti, nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitú. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov. Napokon okresný súd v napadnutom konaní ani nepristúpil k právnomu posúdeniu veci, ktoré záviselo od výsledku konania, v ktorom sa rozhodovalo o návrhu na vyslovenie neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy (konanie vedené pod sp. zn. 14 C 151/2012, pozn.), po skončení ktorého neúspešný prenajímateľ vzal žalobu späť. Dĺžka konania teda nebola závislá od zložitosti veci.

15. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu, pričom z prehľadu procesných úkonov v napadnutom konaní, ktorý vyplýva z obsahu stanoviska predsedníčky okresného súdu k sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po začatí konania (18. februára 2014) bol súdny spis pripojený k spisu sp. zn. 14 C 151/2012, a to v období od 22. apríla 2015 do 10. marca 2017. Okresný súd 26. júna 2017 vyzval prenajímateľa (žalobcu, pozn.) na vyjadrenie, či trvá na podanom návrhu. Dňa 11. júla 2017 žalobca

reagoval na výzvu okresného súdu. V období od 18. októbra 2017 do 7. mája 2018 bol spis pripojený k spisu sp. zn. 18 C 930/2017 (konanie o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, pozn.). Dňa 23. júla 2018 okresný súd nariadil pojednávanie na 4. október 2018, ktoré bolo neskôr odročené na 22. november 2018. Aj toto nariadené pojednávanie bolo odročené na žiadosť žalobcu na 16. január 2019. Na pojednávaní uskutočnenom 16. januára 2019 okresný súd rozhodol o zastavení konania z dôvodu spät'vzatia žaloby doručeného okresnému súdu 10. decembra 2018.

17. Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od začatia konania (18. februára 2014) až do 23. júla 2018, keď nariadil pojednávanie. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie v napadnutom konaní záviselo od posúdenia otázky platnosti výpovede nájomnej zmluvy, ktorá sa riešila v inom súvisiacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 151/2012, preto nečinnosť okresného súdu bola zdôvodniteľnou v období do právoplatného skončenia tejto veci, a to aj napriek skutočnosti, že okresný súd nerozhodol o prerušení napadnutého konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), resp. podľa § 164 CSP. Okresný súd však nekonal v napadnutom konaní ani po tom, ako konanie vedené pod sp. zn. 14 C 151/2012 bolo 16. marca 2017 právoplatne skončené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 348/2015 z 31. januára 2017, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o vyslovení neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy. V súvislosti s podaným dovolaním už ústavný súd konštatoval, že dovolacie konanie nie je zákonnou prekážkou postupu konania taxatívne vymedzenou v § 107 až § 111 OSP, a preto všeobecný súd nemôže nekonať a nerozhodovať vo veci len z dôvodu, že v súvisiacom spore je začaté dovolacie konanie, a to ani na základe ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pod ktoré nemožno subsumovať mimoriadny opravný prostriedok, na základe ktorého sa začína dovolacie konanie (mutatis mutandis, I. ÚS 3/00, I. ÚS 21/00). Z uvedeného vyplýva, že po právoplatnom skončení veci vedenej pod sp. zn. 14 C 151/2012 okresný súd mal konať vo veci, a to bez ohľadu na to, že proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo podané dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Okresný súd sa po právoplatnom skončení veci obmedzil len na zaslanie výzvy žalobcovi na vyjadrenie, či trvá na podanom návrhu. Nečinnosť okresného súdu v období od 16. marca 2017 do 23. júla

2018, keď okresný súd nariadil pojednávanie, preto ústavný súd hodnotí ako neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, ktorej dôsledkom sú zbytočné prietahy v napadnutom konaní.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou či správaním sťažovateľky, ale najmä nečinnosťou okresného súdu v uvedenom období. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

19. Vzhľadom na to, že 16. januára 2019 okresný súd rozhodol o zastavení napadnutého konania z dôvodu späťvzatia žaloby, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

20. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € z dôvodu „*absolútnej nečinnosti okresného súdu od začiatku konania až doposiaľ*“, ako aj z dôvodu jej pocitu „*márnosti snahy dovolať sa spravodlivosti*“, ktorý nezvratne nadobudla a ktorý je neospravedliteľný.

21. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä na dĺžku napadnutého konania, ktorého rozhodnutie bolo závislé na výsledku iného konania, považuje za primerané v sume 600 € (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

22. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, a podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania. Keďže sťažovateľka trovy konania do dňa rozhodnutia ústavného súdu nevyčíslila, ústavný súd jej priznal náhradu trov konania, ktoré vyplývajú z obsahu spisu, teda odmenu v sume 390,50 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) podľa bodu 3 výroku tohto rozhodnutia.

23. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 23. januára 2019